

Tamara McKinley

Láska v oblakoch

Tamara McKinley

Láska v oblakoch

Vydal Slovenský spisovateľ, a. s.
Miletičova 23, 821 09 Bratislava 2
E-mail: slovenskyspisovatel@slovenskyspisovatel.sk
www.slovenskyspisovatel.sk
Zodpovedná redaktorka Darina Maláková
Tlač Kasico, a. s., Bratislava

Z anglického originálu Tamara McKinley: Savannah Winds,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Quercus Editions Ltd., London 2014,
preložila Marta Gergelyová.

*Tento príbeh je fiktívny. Všetky mená, postavy, miesta a udalosti sú výplodom
autorkinej fantázie alebo sú súčasťou vymysleného príbehu. Akákoľvek podobnosť
so skutočnými udalosťami, miestami a žijúcimi či nežijúcimi osobami je náhodná.*

Copyright © 2014 by Tamara McKinley
All rights reserved
Translation © Marta Gergelyová 2017
Cover Design © Peter Brunovský 2017
Cover Photo © Shutterstock.com/BestPhotoStudio
© Shutterstock.com/Ian Grainger
Slovak Edition © Slovenský spisovateľ, Ltd, 2017

ISBN 978-80-220-1981-1

PROLÓG

Krajina zálivu, 1951

Annie Somervillová zdvihla svoju malú dcérku Lily a pevne si ju oprela o bok. Teraz sa už nebála; život v austrálskej Krajine zálivu si vyžadoval odvalu i húževnatosť. Lenže dnešné ráno sa jej videlo iné, nemohla sa zbaviť nevýslovnej hrôzy, ktorú cítila v hĺbke duše, hneď ako sa zobudila.

Hukot stíhačky valiacej sa po špinavej pristávacej dráhe, z ktorej sa napokon odlepila a vzlietla k oblohe, celkom zmrazil ticho briezdenia. Annie a jej dvojročná dcérka si pred kúdolmi prachu, ktorý sprevádzal štart, zakryli oči. Pozorovali smer letu, až kým sa stíhačka nestratila v obrovskom oblaku, ktorý priniesol úsvit. Bol to legendárny Morning Glory, tiahol sa od severného po južný horizont, vrhal tieň na rozľahlé stepné pláne. Valil sa, vzdúval sa, pôsobil ako večná, nekonečná vlna, ktorej hrebeň sa trbliece a jagá od kryštálikov ľadu, ktoré nesie ponad Karpentársky záliv.

Vo svojej nádhere bol hrozivý a Annie podvedome stisla dieťaťko ešte tuhšie, pozorujúc letiace monštrum, či tam niekde v jeho útrobách nezahliadne lietadlo. V duchu sa modlila, nechcela sa strachovať, no jej obavy sa stále zväčšovali, zrýchľoval sa jej pulz.

A vtom ho zazrela – nepatrné zrníčko surfujúce po obrovskej vlne, vnárajúce sa do nej, točiac a obracajúce sa, akoby bolo iba hračkou, letiace po hrebeni oblaku, nevnímajúce nebezpečenstvá.

Annie si začala predstavovať kabínu pilota v stíhačke na oblohe, videla manžela, ako sa smeje, aký je vzrušený, že sa mu napokon splnilo to, po čom toľko túžil. Ako by len mohol ro-

zumieť jej obavam, jej bezmocnosti? Ako by mohol chápať, že pre ten mohutný oblak, pre Morning Glory, je v bojoch zocele-ná stíhačka i on, odvážny, trocha ľahkovážny muž, ktorý ju ria-di, len stebielkom trávy vo vetre?

Lietadlo sa prudko obrátilo a naklonilo, potom vletelo späť do oblaku. Annie plná úzkosti čakala, kým sa opäť vynorí. Len-že teraz sa už oblak rozplýval, zanechával za sebou iba trblieta-vú ozvenu na horizonte a tichú prázdnu oblohu.

1

Brisbane, 2000

V ten deň si dala Fleur na príprave večere zvlášť záležať. Vede-la, že Greg sa po ďalšej dlhej a rušnej šichte na operačnej sále nemocnice vráti utahaný a vyhladovaný. Napriek tomu sa ne-tešila – bola v napätí, nemala chuť do jedla. Takže sa ho takmer nedotkla, len chlipkala chladené chardonnay, tešila sa z pohľa-du na jediaceho partnera.

Greg Mackenzie sa mohol vo svojich tridsiatich deviatich ro-koch popýšiť atletickou postavou a výzorom, ktorý pripomí-nal skôr rockovú hviezdu než váženého a uznávaného detské-ho chirurga. Mal široké plecia, pevné brucho a dozadu sčesané husté svetlé vlasy, ktoré sa mu pod ušami vlnili. Čo ju však na ňom pred tromi rokmi najviac upútalo, boli oči. Mal ich zelen-kasté ako oceán v lete, lemované dlhými hustými mihalnica-mi, a zračila sa v nich jasná, až nebezpečná zmyselnosť. A prá-ve tá Fleur opantala.

Keď jej vtedy ponúkol, aby sa k nemu nasťahovala, prekvapilo ju to: v tom čase spolu chodili takmer rok a ona sa už viac-menej vzdávala nádeje, že ich vzťah má budúcnosť. Predtým sa Greg zubami-nechtami držal vlastnej nezávislosti, vpred ho hnala túžba zlepšiť problematický a často boľavý svet detskej chirurgie, a tak mu v živote veľa miesta na ďalšie záväzky ne-ostávalo. Teraz sú spolu bezmála tri roky, a aj keď život s Gre-

gom nie je vzhľadom na jeho prácu i neochotu pohovárať sa o dieťaťi vždy jednoduchý, jej láska k nemu je silnejšia než kedkoľvek predtým.

Greg ju prichytil, ako ho pozoruje, dokonca si všimol, že sa jedla ani nedotkla. „Ó, Fleur,“ vzdychol. „Stále ťa trápi práca, mám pravdu?“

Prikývla, nechala si dlhé tmavé vlasy padnúť do tváre tak, aby si Greg nevšimol slzy, ktoré sa jej nečakane natisli do očí.

Načiahol sa ponad stôl a chytil ju za ruku. „Som si istý, že napokon všetko dobre dopadne,“ povedal rozhodným hlasom. „Oz Architects sú veľká firma s výbornou reputáciou. Neskra-
chujú, uvidíš.“

Kiežby aj ona zdieľala jeho optimizmus! Lenže nálada v kancelárii, kde pracuje, sa nedávno zmenila, všade vládne tieseň, nemôže ju nič rozptýliť. Tieto chýry sa šíria už mesiace a s odkladaním projektov, odchodom personálu i dovtedy lojálnych klientov ku konkurencii nadobúdajú hrozivé dimenzie. Nemastno-neslano mu opätovala úsmev a znova si uchlipla z vína. Greg si zatiaľ ďalej pochutnával na steaku.

„Predpokladám, že by som si mohla začať hľadať iné zamestnanie,“ zašomrala, krčiac obrúsok, „lenže som vo firme už od výšky, takpovediac si ma vychovali, darilo sa mi u nich. Pri-
padalo by mi neférové odísť len preto, lebo sa niečo šepká. Napriek tomu ani teraz nemôžem uveriť, že by sa len tak položili!“

Greg odtlačil prázdny tanier a teplou dlaňou jej prikryl neposedné prsty. „Vôbec nemá zmysel umárať sa pre to, Fleur,“ povedal nežne. „Akékoľvek rozhodnutie o ich osude je mimo teba. A aj keby skrachovali, si prvotriedna architektka, takže ti môžem takmer zaručiť, že dlho bez práce neostaneš.“

Nemohla si pomôcť a usmiala sa – ako len Greg neochvejne verí v jej schopnosti! „Mám tridsaťštyri, som pristará na to, aby som žila zo štátnej podpory,“ odvetila s istou dávkou irónie.

Greg zasunul stoličku, obišiel stôl a nežne ju vzal do náručia. „Vidím, že sa utápaš v sebaľútosti,“ zamumlal a perami sa jej obtriel o líce.

Keď sa k nemu pritúlila, bez vyrieknutia jedinkého slova si priznala, že jej je z toho zle. Pravidelný tlkot Gregovho srdca ju však upokojoval. Vdýchla jeho sviežu prenikavú vôňu, dodával jej odvalu. Bol jej skalou, jej spriaznenou dušou, a bolo celkom jedno, čo sa jej v živote prihodí. Bola si istá, že Greg bude vždy stáť pri nej, vždy bude jej pevnou kotvou.

„Vedela som, že sa v tomto môžem na teba spoľahnúť, že mi dodáš nádej a zlepíš náladu,“ šepla s perami na jeho perách.

Náruživu ju pobozkal a pevne zovrel. Napokon ju potľapkal po zadku. „Tak sa mi to páči.“ Keď sa na ňu zvrchu zadíval, zoširoka sa usmieval. „Voľajako sa to utrasie, Fleur, vždy sa to voľajako utrasie. A napokon – ktovie? Môže z toho byť i míľnik, ktorý ťa privedie k niečomu dôležitejšiemu, k niečomu lepšiemu.“

Potom začal odnášať taniere. Fleur ho ďalej pozorovala. „Nie som si istá, či chcem niečo dôležitejšie, niečo lepšie,“ podotkla váhavo. „Svoju prácu milujem, lenže odvtedy, čo som začala robiť, som sa zmenila, mám iné priority. Pomyslenie na snahu uspieť v niečom, z čoho sa môže vyklúť pekelné súťaživý biznis, ma až tak neláka.“

Greg odložil taniere na stojan na riad z nehrdzavejúcej ocele a obrátil sa. Zahľadel sa na ňu a zvrátil obočie. „Ale veď si tak úporne pracovala, aby si sa dostala tam, kde si,“ povedal. „Hádam by si sa toho len tak nevzdala, či áno?“

Fleur cítila, ako jej pri pohľade naňho divo pulzuje krv. Chcela mu oponovať. Lenže o tejto veci už hovorili, bola teda na tenkom ľade. Ak si nedá pozor, skončí sa to ďalšou hádkou. „Len som tak rozmýšľala,“ ozvala sa temer nečujne, „že ak sa to zajtra v práci nevyvinie dobre, mohla by som si vziať pár mesiacov voľna a veci prehodnotiť.“

Greg prekrižil ruky, oprel sa o granitovú dosku na pulte a uprene sa na ňu zadíval. „Aké veci?“ spýtal sa podozrievavo.

Zhlboka sa nadýchla. „Mám tridsaťštyri rokov, Greg,“ šepla. „Vieš presne, čo tým myslím.“

Spustil plecيا a zvesil hlavu. „Nezačínaj zasa, dobre?“ odvr-

kol a vzdychol. „O deťoch sme sa už zhovárali nespočetne veľa krát, nechcem sa opäť hádať.“

„Ani ja sa nechcem hádať,“ odvetila a podišla k nemu, neisto mu položila ruku na rameno. „Lenže čas tak strašne letí, Greg, a ja mám strach, že o chvíľu už bude na založenie rodiny neskoro.“

„Na deti jednoducho nemáme čas,“ argumentoval. „Najmä nie teraz, keď šéfujem na chirurgii a ty si budeš hľadať novú prácu alebo sa vrhneš na nový stavebný projekt.“

„Nie som odkázaná na hľadanie práce, aspoň zatiaľ nie. A ak by som si aj našla nové zamestnanie, môžem predsa robiť na čiastočný úväzok a nájsť neďaleko pracoviska detské jasle.“

„Mať deti je práca na plný úväzok, Fleur. Nemôžeš ich jednoducho hodiť na krk niekomu cudziemu práve vtedy, keď sa ti to bude hodiť.“ Zložil si jej ruku z ramena a pobral sa otvoriť veľké sklené dvere vedúce na terasu.

V duši sa jej rozhostila neistota. „Tak teda prestanem robiť nadobro,“ povedala tíško. „Ak sa presťahujeme do niečoho menšieho, budeme si môcť dovoliť žiť z tvojho platu.“

„Mne sa tu páči,“ zašomral a zahľadel sa na osvetlenú panorámu Brisbane, dvanásť poschodí pod nimi. Vyšiel von, do vláheho teplého večera. Bolo skoré leto, asi chcel vychutnať výhľad z opačného konca terasy.

Fleur ho nasledovala, no iba tu a tam mrkla na trblietavý prúd mesta pod nimi. „Aj mne sa tu páči,“ povedala, „ale ak ma prepustia, nebudeme si môcť dovoliť tu bývať. A aj tak – toto predsa nie je rodinný dom, nie je to náš skutočný domov!“

„Ale veď to sme nikdy netvrdili...“ Keď sa k nej obrátil, na tvári mal už zhovievavejší výraz. Objal ju okolo ramien, pritiahol si ju ešte bližšie, tak blízko, až jej nežne zaboril bradu do vlasov. „Bývame tu, lebo je to v samom centre, môžeme sa tu dosýta spoločensky vyžiť. Okrem toho je to blízko k mojej nemocnici. Kým si nájdeš prácu, Fleur, užijím nás.“

Pozrela nahor, jemne mu prstami prešla po strnisku na tvári. „O tom nepochybujem,“ prikývla. „Som, samozrejme, vďač-

ná za to, ako báječne si tu žijeme. Lenže je načas popremýšľať o budúcnosti, drahý. Musíme si pohovoriť o tom, čo máš proti tomu, aby sme si založili rodinu.“

Aj teraz jeho výraz stvrdol, trochu od nej ustúpil. „Lutujem, Fleur. Myslel som, že som sa dosť jasne vyjadril, keď sme začali spolu bývať – deti neplánujem.“

„Áno, viem, to si povedal na začiatku,“ priznala, „no domnievala som sa, že zmeníš názor, keď si uvedomíš, ako nám to spolu pekne klapie, aký úžasný domov by sme mohli nášmu dieťaťu vytvoriť.“

„Nikdy som ti nedal najmenší dôvod na to, aby si si myslela, že niekedy zmením názor,“ vyhlásil bez emócií.

Fleur by bola prisahala, že sa jej pod nohami pohla zem. Srdce jej šlo vyskočiť z hrude, slzy sa však zo všetkých síl snažila zadržať. „Lenže ja som dúfala, že sa tak stane,“ zašepkala. Potom sa jej zlomil hlas. „Naozaj som si myslela, že keď sa usadíme, bude sa ti to napokon pozdávať.“

Greg sa zhlboka nadýchol, potom si uľavil povzdychom a prstami si hrabol do vlasov. Zrejme len tak, aby niečo urobil. „Lúbim ťa, Fleur. Strašne rád som s tebou, strašne rád sa vedľa teba každé ráno prebúdzam, no dieťa nechcem. Všetko by pokazilo!“

Odtiahla sa od neho. „Ale veď dieťa je dar! Bolo by najväčším dôkazom našej lásky a oddanosti jedného druhému. Ešte viac by nás scelilo, dalo by nám oveľa viac, než máme teraz.“ Ukázala na apartmán a mesto pod nimi.

Greg si však strčil ruky do vreciek, jeho pohľad bol mútny. „To sa ti ľahko vraví. Ty si nikdy nepocítila, aké je to ťažké, keď nemáš peniaze. Dieťa potrebuje, aby sa oň starali dvaja, aby ho viedli a chránili. Dieťa má nároky, vyštaví ťa, rozdelí nás, oddeľí jedného od druhého – uviaže a zmení ťa.“

Slzy jej zastreli zrak, ale nech sa prepadne pod čiernu zem, ak im dovoľí vytrysknúť! „Ale tak to nie je,“ podarilo sa jej dostať zo seba. „To, že ty nemáš rodinu a naši nie sú práve Waltonovci, ešte neznamená, že by z nás nemohli byť dobrí, milujúci

rodičia. Dieťaťko náš vzťah ešte viac utuží,“ trvala na svojom, teraz už dosť zúfalo.

Greg očividne chcel mať situáciu pod kontrolou, no mykalo mu sánkou a z očí mu šľahali bojovné plamene. „Nebude to tak, ver mi,“ povedal, v jeho hlase necítila ani zrníčko nádeje. „A nerobíš dobre, že sa ma snažíš presvedčiť o opaku. Nebudeme mať deti, Fleur. Bodka.“

Zdalo sa jej, že sa zatriasol svet. „Nebudeme mať deti?“ zopakovala po ňom. „Nikdy?“

Pokrútil hlavou, vo výraze jeho tváre bolo badať lútosť, no oči mal tvrdé, neoblomné, zračilo sa v nich rozhodnutie. „Viem, že v tejto chvíli si sklamaná,“ pokračoval pridusene, „no o pár rokov, keď si vybuduješ kariéru a tvoje stavebné projekty budú vyhrávať kadejaké ceny, mi poďakuješ.“

Gregovo trúfalé, skalopevné presvedčenie ju šokovalo, začala sa chvieť. „Odopieraš mi to jediné, čo som kedy od teba chcela,“ vydýchla. „Ako sa opovažuješ tvrdiť mi, že ti budem za to vďačná?!“

„Prepáč, asi to nevyznelo dobre,“ povedal trochu dotknuto. „No nevidíš, aké by bolo pre nás dieťa nepraktické?“ Znova si postrapatil vlasy, bolo jasné, že sa pokúša nájsť slová, ktorými by ju uchlácholil. „Celé dni som v nemocnici. Ty budeš mať čoskoro plné ruky práce s novými projektmi, budeš chodiť na služobky na stavby. Nemôžeš mať všetko, Fleur.“

„Nechcem všetko,“ odvetila cez slzy, ktorým už nevedela zabrániť – nekontrolovateľne jej stekali po tvári.

Vzal ju do náruče a kým vzlykala, pevne ju držal. „Božemôj, Fleur, to mi je ľúto. Neznesiem, keď ťa takto zraním, ale myslel som, že si to prijala tak, ako to je.“

Vymanila sa mu z objatia, všimla si úzkosť v jeho tvári, nemala pochyb, že odzrkadľuje jej vlastný žal. „Ale veď sa o tom nezhovárame prvý raz – vedel si, aký mám na to názor, vedel si, že chcem deti, dobre si to vedel.“

„A ty si zasa dobre vedela, že ja ich nechcem.“ Prerušovane zavzdychal. „Priznaj si to, Fleur. Rozhodla si sa, že budeš môj

názor ignorovať, ďalej si v sebe živila nádej. A teraz vidíme, kam to vyústilo. Naozaj mi je strašne ľúto, že ťa to takto zranilo, no názor nezmením.“

„Nerozumiem tomu,“ povedala. „Vravíš, že ma miluješ a je ti ľúto, že ma zraňuješ. No každým ďalším slovom ma ešte viac mučíš.“

„Bože, Fleur... Neviem, ako to urovnať...“

Pozrela naňho. „Mohol by si začať tým, že mi povieš pravdu, prečo nechceš deti. A nehovor, že je to preto, lebo máme veľa práce, lebo tento apartmán nie je vhodný alebo že by z nás neboli dobrí rodičia. Lebo si myslím, že tým len zakrývaš niečo iné, niečo podstatnejšie.“

Sklonil hlavu. „Obaja sme dnes večer príliš rozrušení na to, aby sme pokračovali v tejto debate,“ zašomral a vystrel k nej ruku. „Nechajme to zatiaľ a poďme si ľahnúť.“

Fleur ho ignorovala a prešla späť do izby, do obrovského otvoreného priestoru, ktorý bol zároveň kuchyňou, jedálňou i obývačkou. Pomyslenie na to, že si vedľa neho ľahne, že bude cítiť, ako ju objíma, ako sa ich telá prepletú jedno cez druhé, bolo priveľa. „Potrebujem čas o tom popremýšľať,“ odvetila, „takže túto noc budem spať v hostovskej.“

Schmatol ju za ruku a zastavil ju, skôr než sa mohla dostať k spálňovým dverám. „Nerob to, Fleur. Prosím ťa, nerob to.“

„Prepáč, Greg. Nevládzem sa už ďalej zhovárať. Prosím, nerob to ťažším, než to je.“ Kým zavrela dvere, všimla si, aký je sklúčený. Vedela, že túto noc toho ani jeden z nich veľa nenaspí.

Špinavý riad bol naložený v umývačke, zo stola bolo odpratané, no Grega nikde. Asi šiel do nemocnice skoro ráno, nepochybne preto, aby sa vyhol ďalším hádkam. Istým spôsobom to bola úľava, pretože Fleur sa po nepokojnej noci, keď ju prenasledovali zlé myšlienky a búrlivé emócie, cítila vyštavená. Posledné, čo by si pre Grega či seba priala, bolo pokračovať v rozpitvavaní problému, ktorý sa jej momentálne videl neriešiteľný.

Ráno sa osprchovala a obliekla, dala si zvlášť záležať na mejkape, snažiac sa skryť stopy únavy na tvári, ktoré jej spôsobila prebdetá noc. Potom sa vrátila do kuchyne a uvarila si hrnček silnej kávy. O kávovar sa opieral Gregov odkaz.

Drahá Fleur,

tisíckrát sa Ti ospravedlňujem za bolesť, ktorú som Ti spôsobil. Dnes večer sa o tom pozhovárame. Potom azda pochopíš, prečo mám na túto vec taký vyhranený názor. A dúfam, že mi odpustíš.

Lúbim Ťa, Greg.

P. S.: Veľa šťastia v práci...

Znova sa rozľútostila. Rýchlo teda zažmurkala, aby zahnať slzy. Dorobila kávu, snažila sa sústrediť na stretnutie, ktoré ju ráno čaká a ktoré sa jej vôbec, ale vôbec nezdá dôležité. Pravdaže, môžu sa s Gregom o veciach pozhovárať, no je nad slnko jasnejšie, že ak majú spolu naďalej žiť, jeden z nich bude musieť zmeniť rozhodnutie. Chce od nej strašnú obeť! Ak však nebude ochotný zmeniť názor, potom ona bude musieť veci vážne prehodnotiť.

Chlipkala silnú čiernu kávu, cez veľké okenné tabule pozorovala vzdialený horizont. Vrch Coot-tha sa trblietal v skorých ranných lúčoch slnka a jej po rozume behali mučivé myšlienky plné úzkosti.

Bol to pôsobivý výhľad, no akoby sa bola v ich rozľahlom, tichom apartmáne dusila. Dopila kávu, potom zbehla dolu do podzemného parkoviska. Nasadla do Mazdy Roadster a odfrčala do centra.

Zaparkovala na určenom mieste za kanceláriami firmy Oz Architects, vzala si kabelku, aktovku a laptop. Skôr než sa neochotne vysúkala z auta, zhlboka sa nadýchla.

„Zdravím, Fleur. Ako sa máš?“ Jason Delaney v šponovkách, tielku, bežeckých teniskách a čiernej šatke uviazanej na spôsob členky poriadne dychčal.

Fleur sa na kolegu usmiala. „Mohlo by byť aj lepšie,“ odvetila a na jemnom zápästí jej zacvendžali zlaté náramky, pretože si rukou vošla do vlasov, odhrnula si ich z tváre a popravila golier na saku kostýmčeka. „Z dnešného stretnutia mám strach.“

Jason prestal poklúsať na mieste, na jeho peknej tvári sa zjavil skrúšený výraz. „Asi ho máme všetci. Čo myslíš, Fleur? Vyhodia nás?“

„Dúfam, že nie,“ zašomrala. Potom sa spolu s kolegom pobrala k budove, v ktorej má kanceláriu, na dlažbe sa ozývalo klopkanie jej lodičiek. „Máme s Gregom na krku obrovskú pôžičku. Okrem toho tridsaťštyri nie je práve ideálny vek na stratu zamestnania!“

„Myslel som, že Grega práve povýšili na konzultanta chirurgie. Nepochybne zarába dosť, aby ste z toho načas vyžili.“

Fleur však nemala chuť rozoberať s Jasonom svoju a Gregovu finančnú situáciu. Kolega to s najväčšou pravdepodobnosťou nemyslí zle – mimochodom, je jej najlepším priateľom v práci –, lenže rád klebetí. Natukala teda bezpečnostný kód, vošla a zamierila ku kanceláriám na prízemí. Prešla do obrovského bieleho priestoru plného pracovných stolov, rysovacích dosiek a skriniek a zažala. Napokon na pracovný stôl hodila preplnenú, vydúvajúcu sa aktovku a ťažký laptop.

„Nemá zmysel špekulovať, kým sa nedozvieme fakty,“ povedala ticho. „Oz Architects je veľká firma, musíme teda dúfať, že túto novú búrku prežijeme.“

Jason si sňal šatku, strčil ju do vrečka a prekřížil ruky; na ramenách i na hrudi sa mu pekne rysovali svaly. „Nuž, už som si podal zopár žiadostí o miesto, pre každý prípad. Aj keby sa mi ako páčilo ostať tu, nemôžem od Enriqueho očakávať, že ma bude držať v luxusnej nečinnosti.“ Mrkol na nápadné hodinky na zápästí. „No, mal by som si pohnúť a dať sa do pucu, aby ma šéfstvo takto neprichytilo!“

Ako vyšiel von a zamieril do šatní, Fleur sa usmiala. Jason jej vždy vedel zlepšiť náladu, nech ju mala akokoľvek zlú, no spomienku na osamelú, nepokojnú noc, ktorú strávila v hostov-

skej izbe, ako i trýznivé myšlienky a pocity, ktoré ju prenasledovali, nedokázala zahnať ani Jasonova veselosť.

Vykĺzla zo saka a klesla do koženého kresla. Obkolesilo ju ťaživé ticho prázdnej kancelárie. Nezmiernilo to neistotu dnešného dňa, no keď začula prichádzať kolegov, potešila sa. Ako sa začali trúsiť do kancelárie a ich vrava a klepot topánok preŤali hrozivé ticho, zopla si vlasy gumičkou do chvosta a veselo sa s nimi zvitála. Jedinou témou rozhovorov bolo nadchádzajúce stretnutie. Keďže sa blížila desiata hodina, rozhovor utíchal a napätie stúpalo.

„Čo tak zájsť s nami do baru a utopiť žiaľ, Fleur?“

No ona len pokrútila hlavou. „Neželám si nič iné, Jason, než ísť domov,“ povedala, keď si pod starostlivým dohľadom súdneho úradníka zbalila do krabice zvyšok osobných vecí a hodila na seba sako.

„Ale veď Greg bude ešte v nemocnici,“ poznamenal kolega. „V takejto chvíli nie je dobré byť sám.“ Mrkol na statného muža zákona, ktorý ich po očku pozoroval. Keď si strážnik poklepkal po hodinkách, Jason naliehavo dodal: „No tak, Fleur...“

Jeho pokusom vytiahnuť ju na pohárik však odolala; potrebovala chvíľku pre seba, potrebovala to všetko vstrebať. „V tejto firme som pracovala desať rokov,“ zašomrala, keď si posledný raz sadla za pracovný stôl. „Tu som prešla skúškami, tu som získala povolenie samostatne vykonávať svoju profesiu, tu ma len pred pár mesiacmi povýšili. Ako mohli urobiť niečo takéto?“

„Chamtivosť,“ odvetil kyslo Jason. „Prichytili ich pri podplácaní developerov a politikov. Keď potom klamali v účtovných knihách, veci ešte viac pohnojili. Niet divu, že sme všetci na dlažbe.“

„Ale veď to bola obrovská firma! Prečo sa potrebovali znížiť k niečomu takému?“

Načiahol sa k jej škatuli a položil ju na svoju. „Ktovie? No výsledkom je, že my sme bez práce, a nádej na odstúpné je

v našom prípade nulová. Ja by som tých bastardov postrielal!“

Napriek okolnostiam sa Fleur zachichotala. Potom vstala. Prechádzali popri narýchlo vypratanych stoloch a skrinkách, z ktorých sa zosúvali hory papierov, popri vyhodенých rysovacích doskách, tabuliach a maketách projektov v mierke, projektov, ktoré sa už nikdy nedokončia. Kedysi prominentná architektonická prax už teraz zíva prázdnotou.

Strážnik im otvoril, potom za nimi zamkol dvere na sto zámkov.

Fleur vložila škatuľu do kufra auta. Jason ju objal a povedal: „Fakt nechceš skočiť do baru? Pozývam ťa.“

Vymanila sa mu z náruče. „Máme s Gregom na dnešný večer plány, Jason, ale vďaka za ponuku.“

„Takže tak je to teda...“ Zdvihol potmehúdsky obočie.

Vedela, na čo naráža, no nezahriakla ho. Bol najlepším mužským priateľom, akého môže žena mať, bude jej chýbať, keď ho neuvidí každý deň. Lenže isté veci sú príliš osobné, nedá sa o nich zhovárať s inými. Vytiahla sa na špičky a zvolna pobozkala Jasonovo hladké líce. Pocítila vôňu Paco Rabanne. „Ozvi sa mi niekedy,“ zamumlala, „a daj vedieť, ak sa dozvieš o nejakých voľných miestach, čo by stáli za hriech.“

Potom sa odviezla k rieke Brisbane a penthousu obrátenému rovno na ňu. Skutočnosť, že stratila zamestnanie len pár hodín po hádke s Gregom, bola ďalším vyčerpávajúcim faktorom. Cítila sa otupená, izolovaná. Už si viac nebola istá vecami, o ktorých si kedysi myslela, že sú nemenné, že ich má a nikdy nestratí.

Silná horúca sprcha jej trochu zlepšila náladu. Keď sa znova namalovala a prezliekla do vzdušných letných šiat na gombičky, pocítila v sebe oveľa viac pozitívnej energie. V Oz Architects ukázala, čo je v nej, a tak si čoskoro určite nájde novú prácu – azda v menšej, no zato dobre etablovanej firme, ktorá si bude vážiť jej schopnosti a skúsenosti.

Vzala kefu na vlasy, prečesala sa, mysliac pri tom na pohovory, ktoré bude musieť absolvovať, na nové pracovné začiatky, na to, že si bude musieť na všetko zasa zvykať, na nových kolegov. Perspektíva opätovného začiatku ju nevzrušovala tak, ako by ju vzrušovala pred pár dňami; keby totiž ostala bez práce, mohol by sa splniť jej najtajnejší sen...

Povzdychla, odložila kefu a prešla do tretej spálne, ktorú zmenila na pracovňu. Takými myšlienkami by sa teraz nemala umárať, nerobí jej to dobre, pokarhala sa v duchu. Radšej by sa mala sústrediť na prípravu pracovného životopisu a dať si dohromady portfólio, nie sa trápiť vecami, ktoré nemôže zmeniť.

Rysovacie dosky stáli pri oknách siahajúcich od zeme po strop a obrátených na terasu. Na každej boli natiahnuté zložité pôdorysy – nik ich už nebude potrebovať! Každú jednu poličku zaplňali rolky s dokumentáciou a modely v mierke, minulé i budúce projekty. Na pracovnom stole vedľa počítača sa nebezpečne vršila odborná literatúra. Pri najvzdialenejšej stene stála fotokopírka. Ležal v nej pôdorys prízemja projektu, ktorý pripravovala s kolegami na konkurznú ponuku. Ceruzky, pravítka a rôzne iné pomôcky, ktoré používajú architekti, trčali zo škatúľ, navrchu skriniek trónili zabudnuté hrnčeky na kávu. Steny však pokrývali jasné, nádherné obrázky budov, na ktorých návrhoch sa podieľala aj ona, sklené motýle a vtáky visiace pred oknami zaplavili izbu dúhovými farbami, vždy keď sa nebadateľne pohli v závanoch z klimatizácie.

Všade panovalo hlboké desivé ticho, a tak zapla prenosné rádio, naladila stanicu s klasickou hudbou a stíšila zvuk. Keď sa izbou rozľahlo prenádherné nokturno, sadla si za pracovný stôl a cez oblok sa zahľadela na vzdialený, zahmlený obrys vrchu Coot-tha a na stuhu rieky Brisbane, vinúcu sa pod elegantnými mostmi, pretekajúcu samým srdcom mesta. Je teraz i Greg takýto neistý a zranený alebo je, ako vždy, vehementne rozhodnutý v ich živote nič nezmeniť? Uvedomuje si vôbec, aké by to mohlo mať neblahé následky? No čo by jej už mohol také povedať, aby zmenila vlastný postoj?

Neustále dumala o ťaživých témach, zamestnávali jej myseľ. Pozrela sa, či má v portfóliu všetky nové informácie, potom si vyhládala stránky s ponukami práce pre architektov. Bola zvedavá, čo je nové. Označila si pracovné ponuky, ktoré ju zaujali, dala si ich do obľúbených stránok. Nato začala prechádzať dokumenty, ktoré bude potrebovať k pohovorom. Chýbalo jej zo pár osvedčení, no bola si skoro istá, že ich nájde niekde v Gregovej domácej pracovni. Vošla dnu.

Miestnosť bola vyupratovaná, pôsobila prázdno, až stroho. Skrinky stáli v rade sťa vojaci, na stole sa nepovalovali papie-re, na stenách neviseli obrazy, pred oknom sa nehojdali sklené čačky-mačky, v izbe nebolo jediného izbového kvietka, ktorý by zmiernil túto prísnosť. Osobnými predmetmi boli iba Gregove milované gitary, pekne poukladané v stojanoch.

Fleur prešla k pracovnému stolu, kde našla kľúče od skriniek. Vo väčšine z nich sa nachádzali kópie zdravotných záznamov, učené zväzky týkajúce sa všetkého možného v pediatrii i more starších výťažkov medicínskeho časopisu *Lancet*. O tieto veci nemala záujem, a tak prešla rovno ku skrinke, v ktorej skladovali osvedčenia, pasy a rôzne iné doklady.

V šanóne označenom *Fleur* si pekne vedľa seba našla rodný list i osvedčenie o ukončení vysokoškolského štúdia. Certifikát o tom, že sa stala autorizovanou architektkou, však chýbal. Videlo sa jej, že zásuvka sa zacvakla, preto ňou trocha pomykala. Napriek tomu sa nepohla. Ponorila prsty hlbšie a šmátrala v nej, dokiaľ nenadabila na stratený, do drážok zaseknutý šanón.

Trocha sa ponamáhala a uvoľnila ho, snažiac sa vyrovnať pokrčené miesta a aspoň trocha zoradiť povypadávané stránky. V Gregovom prípade bola takáto nedbalosť, pokiaľ ide o jeho dokumenty, neobvyklá – niektoré z nich, medzi nimi aj jej certifikát, mali dotrhané okraje! Keď s nimi manipuloval, musel sa ponáhľať...

Ako jej oči padli na známú hlavičku na hárku papiera, strnula jej ruka. No skôr než sa nadiala, čo vlastne robí, prečítala si krátky, stručný list. „Čo to má, preboha, znamenať?!“ zvo-

lala. Pri druhom čítaní jej takmer vyrazilo dych. „Veď to vôbec nedáva zmysel! Najmä po tom, čo sa stalo včera večer! Greg, čo to má, dopekla, znamenať?!“

Hľadela na list ešte niekoľko minút, pokúšala sa pochopiť Gregove argumenty, napokon však stratila trpezlivosť, list strčila späť do šanóna a z celej sily pribuchla zásuvku. Kiežby si to nikdy nebola prečítala! Teraz jej už neostávalo nič iné, len sa ho na to rovno spýtať.

Greg prišiel domov okolo obeda. Hneď ako vkročil, pobadala na jeho peknej tvári známky únavy a nespokojnosti. V dlaniach zvieral obrovskú kyticu ruží. „Podarilo sa mi vyvliecť sa z niektorých operácií, zvyšok dňa som si chcel vziať voľno,“ povedal. „Viem, že ruže sú tak trocha kliše, no chcel som ti voľtačo priniesť. Aby si videla, že som na teba myslel.“

Fleur mala príšerné nutkanie vletieť mu do náruče, silno ho zovrieť a bozkávať dovtedy, kým mu nezmiznú nové vrásky, povedať mu, že sa cez všetko určite dostanú. Ibaže – nemohla to urobiť. Nie po tom, čo jej spôsobil toľkú bolesť! Len si teda vzala ruže a ovoňala ich. „Sú nádherné,“ hlesla a rýchlo ho bozkala na líce.

„Keďže si už doma, predpokladám, že stretnutie nedopadlo najlepšie,“ povedal, kým si vyzliekal sako a vyzúval topánky.

„Som bez práce a nedostanem žiadne odstupné,“ odvetila, ruže vložila do vazy a položila ju na sklený jedálenský stôl. „Ale sú aj iné miesta...“

Greg si zrejme uvedomil, že Fleur je napätá, že potrebuje trocha súkromia, a tak ju neobjal. Z chladničky vybral džús, nalial si do pohára a posadil sa na opierku smotanového koženého gauča. „Je mi ľúto, že to tak dopadlo. A že som ťa včera zranil. Obaja sme prežili veľmi nepríjemných dvadsaťštyri hodín.“

Fleur si sadla na barovú stoličku pri kuchynskom pulte, odhodlaná držať si od neho odstup a ostať pokojná. „Na odkaz si napísal, že mi všetko vysvetlíš,“ pripomenula mu. „Som pripravená vypočuť ťa, Greg.“

Pokrútil pohárom v dlaniach, na tvári sa mu zračilo, že prežíva krušné chvíle. „Lúbim ťa, Fleur. Chcem, aby sme sa vzali a strávili zvyšok života spolu.“

„Lenže manželstvo to nevyrieši. Nie, ak ostane bezdetné.“

„Ale veď môžeme mať dokonalý život – len my dvaja. A...“

„Ja si to nemyslím. Nie,“ prerušila ho. „Poslaním manželstva je mať deti a spoločne ich vychovávať, nie život, aký vedieme teraz.“

„Myslel som, že si spokojná s tým, ako to je.“

Fleur sa nevzdávala. „Bola som, až kým si mi nepovedal, že s deťmi vôbec nerátaš,“ povedala, uvedomujúc si, že jej hlas prezrádza slzy, ktoré sa jej tisli do očí.

Greg sa poškrabal po tvári. „Je mi to ľúto, Fleur, no v tomto svoje stanovisko nezmením.“

„Áno, včera večer si mi to dokonale ozrejmil,“ podarilo sa jej dostať zo seba, aj keď sa jej stiahlo hrdlo. „Zdá sa však, že si nevedomuješ, čo to medzi nami spôsobuje. Alebo aspoň – čo to spôsobuje mne. Veď v takýchto dôležitých veciach by som mala mať slovo aj ja.“

Vstal a začal pochodovať po izbe. „Ver mi, Fleur, toto rozhodnutie som neurobil len tak.“

Stále ho pozorovala. Vedela, že vraví pravdu. „Lenže prečo si sa tak rozhodol? Nerozumiem tomu.“

Prestal pochodovať a prešiel na druhú stranu pultu. „Žijeme si veľmi dobre a bez detí budeme naďalej slobodní, budeme žiť naplno,“ rýchlo odpovedal. „Už teraz pracujeme celé dni – s deťmi by to bolo ešte horšie.“ Zhlboka sa nadýchol, bolo zrejmé, že má problém ovládať sa. „Vidím, čo to robí s kolegami, a ver mi, rozvodovosť v nemocnici je rovnako veľká ako stres.“ Načiahol k nej ruku, chvíľku váhal, potom ju znova stiahol. „Lúbim ťa, Fleur, ale nechcem, aby sa nám život prevrátil naruby len preto, lebo tvoje hormóny vyčíňajú.“

„Moje hormóny?!“ zalapala po dychu. „Tu nejde o moje hormóny, Greg, tu ide o nás a o to, čo chceme!“

„Nie, tak to nie je,“ trval na svojom, vraštiac obočie. „Lúbim

ťa, a vždy mi záležalo na tom, aby si bola spokojná. Skutočne si myslím, že by si mala...”

Fleur prudko dýchala, naozaj mala problém udržať rozhorčenie na uzde. „Viem, čo si myslíš,“ pokračovala príkro. „Lenže nič z toho ma neuspokojuje.“ Teraz sa už chvela. „A nezahadzuj stále vinu na mňa, neopakuj mi ako verklík, že ma ľúbiš, lebo ti to neverím!“

„Fleur...”

Jeho natiahnutú ruku ignorovala. „Keby si ma skutočne ľúbil, ako stále dokola opakuješ, aspoň by si zvážil možnosť mať so mnou dieťa.“

Oči sa mu zmenili na ľad, pery vytvorili zaťatú čiaru. „To je emocionálne vydieranie! Totálne pod tvoju úroveň!“

„Viem, a ani mne sa to nepáči. Lenže je to jediná zbraň, ktorú mám.“

Odvrátil sa od nej a začal sa pohrávať s kávovarom; očividne na jej slová nemal odpoveď.

„Vravel si, že mi to vysvetlíš,“ ozvala sa znova. „Doteraz si však nepovedal veľa, nepresvedčil si ma, že máš skutočný dôvod na to, aby si nastolil takýto drakonický zákon.“

„Ozrejmil som ti to, o čom som sa domnieval, že ti musím ozrejsť,“ odvetil. „Nepomôže nám, keď budeš viac a viac roz-citlivená.“ Nato zapol mlynček na kávu, čím im totálne zne-možnil pokračovať v rozhovore.

Fleur naňho frustrovane, hnevливо zagánila. Hrkot mlyn-čka naplnil rozľahlý otvorený priestor, išla jej z toho hlava prasknúť. Prešla na druhý koniec granitového pultu so záme-rom dozvedieť sa, čo za jeho rozhodnutím skutočne väzí.

Greg sa však na ňu ani nepozrel. Keď hukot náhle utíchol, všade zavládlo ticho nabité napätím.

„Rozprávaj sa so mnou, Greg,“ požiadala ho. „Nehádajme sa.“

Strčil do zásuvky kábel kávovaru na espresso, rozložil malič-ké šálky a tanieriky, potom sa s prekríženými bosými noha-mi oprel o pult. Pôso-bil, akoby chcel odohnať ďalšiu potýčku.